ఆ పాన్ షాపు దగ్గర వాళ్లు ముగ్గురూ రహస్యంగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. నూనూగు మీసాల వయసు వాళ్లది. యవ్వనప్రాయం ఆరంభ దశలో ఉండటం వలన ఏదో చేద్దామని, ఏదో అనుభవించేద్దామన్న తపనా తీవ్రంగా ఉంది వాళ్లలో.

"అంతా అనుకున్నది అనుకున్నట్లుగానే జరిగింది" చెప్పాడు ముగ్గురిలో ఒకడు.

"రేటు ఎంత?" మరొకడు అడిగాడు ఆత్రంగా.

"తక్కువే!"

"మరి నేనేంటి తేవాల్రా?"

"నాలుగు గ్లాసులు తెస్తే చాలు."

"గ్లాసులా? అవెందుకు?"

"అవును. ఇంతదాక చెప్పనే లేదు కదూ! రేపు మన ఎంజాయ్ మెంట్‌లో మగువతో పాటు మందు కూడా ఉంది."

"అయ్యబాబోయ్ మందా? అయితే అసలు నేను రానే రాన్రా బాబు."

"ఒరే రాస్కెల్! ఎన్నోసార్లు అను కున్నాం దాన్ని టేస్టు చూడాలని. అందుకే

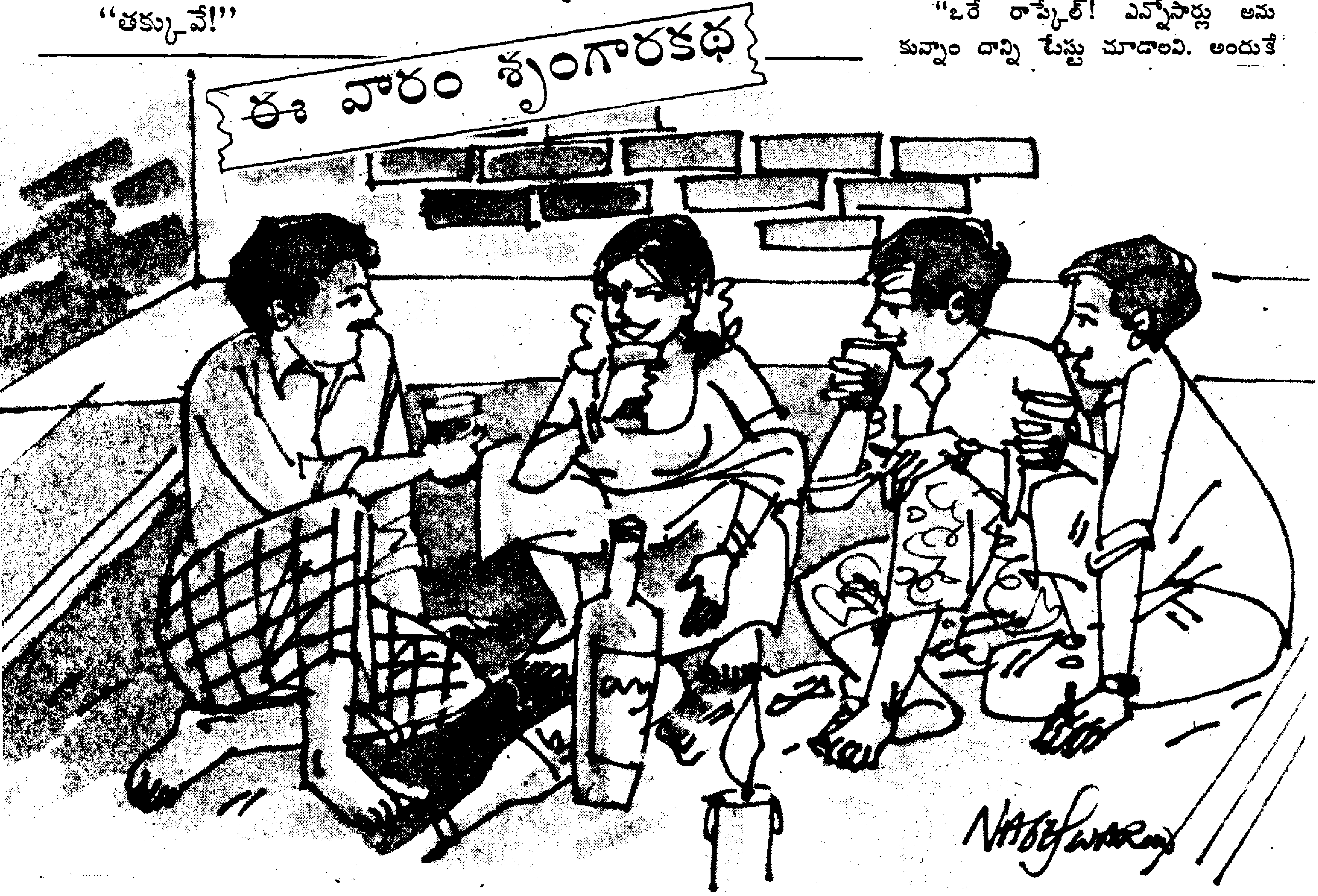

"తక్కువే అంటే ఎంత?"

"అబ్బా! రేటు సంగతి ఇప్పుడెందు కురా... ఇంతకీ ముగ్గురు అవగానే ఒప్పు కుందా?"

"ఆ ముందు బెట్టు చూపించింది. కానీ తరువాత ఒప్పుకుంది."

"డేట్ ఎప్పుడురా?"

"రేపే!"

"అమ్మో రేపే!?"

"ఇంతకీ ప్లేస్ ఎక్కడ?"

"ఎక్కడేమిట్రా ఫూల్! తోటలో కన్‌స్ట్రక్షన్ బిల్డింగ్ లేదా, అక్కడ."

"ఎవరైనా ఉంటారేమో?"

"ఉండరు. మునలివాచ్‌మెన్ తప్ప. పదో పరకో ఇస్తే అతడు కూడా అభ్యంతరం చెప్పడు."

"మరి దుప్పట్లో..."

"దుప్పట్లు వాసుగాడు తెస్తాడు."

"అమ్మో నేనా? ఇంట్లో కుదరదు నాకు."

"కుదిరినా కుదరకపోయినా నువ్వే తేవాలి. లుంగీలు నేను తెస్తాను."

దానికి కూడా ముహూర్తం రేపే! ఒక్కో గ్లాసు బీరు తీసుకుని తరువాత— ఆమెతో రాసలీల లో మునిగి తేలుదాం."

"నేను ఓకే..."

"నేను కూడా ఓకే."

అక్కడ వాళ్ళు ముగ్గురూ తప్ప ఇంకె వరూ లేరు.

ఉన్న కిళ్లీకొట్టు యజమాని ఒహడూ, వీళ్ళ మాటలు వినిపించుకోకుండా తన పనిలో తాను నిమగ్నమైయున్నాడు.

* * * *

ఆ రోజు తెల్లారింది మొదలు ఎప్పుడు సాయంత్రం అవుతుందా అని ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తూన్నారు వాళ్లు.

చీకటి పడ్డాక, జరగబోయేది ఊహించుకుంటే, నరనరాల్లో రక్తం జివ్వున ప్రవహిస్తోంది వాళ్లకి.

ముగ్గురికీ, ఆ అనుభవం ఇదే ప్రథమం కావటం వల్ల చాలా ఎక్సయిటింగ్‌గా ఉంది.

సాయంత్రం నాలుగు అవుతూండగానే వాళ్ల హడావుడి ప్రారంభమైంది—

"ఒకే! నువ్వెళ్లి ఆమెని తీసుకొచ్చేయ్!"

"అయితే నేను గ్లాసులు తెచ్చేస్తా్రా!"

మరొకాడు ఆమెని ఆ ప్రదేశానికి తీసుకు వస్తున్నాడు.

"రూమ్ అని చెప్పి, ఇక్కడకు తీసుకు వస్తున్నావేమిటి?" సిమ్మెంట్ చాపన పీలుస్తూ దార్లో అడిగింది ఆమె.

"రూమ్... రూ...మ్... దొరకలేదు. అందుకే... అయినా ఇక్కడెలాంటి ప్రాబ్లమ్ ఉండదు. వాచ్‌మెన్ మనవాడే."

ఆమె ఏదో పణుక్కుంది అతడికి ఏమీ వినిపించకుండా...

చీకట్లో ఇసుక ఇటుక ముక్కలు మధ్య నడవటం ఆమెకి కష్టంగా ఉంది. కానీ, అతడికి అలవాటైన ప్రదేశం కావడం వల్ల, అవలీలగా నడుచుకుంటూ ముందుకు సాగిపోతున్నాడు.

లజ్జాపించిందో కంఠం.

"బీరా? విస్కీ గట్రా ఏమీ లేదా?" అడిగిందామె మత్తుగా.

"విస్కీ మాకు అలవాటు లేదు. ఈసారికి బీరుతో అడ్జెస్ట్ అయిపో."

సీసాలు ఖాళీ అవుతుంటే గ్లాసులు నిండుతున్నాయి.

ఎవరి గ్లాసు వాళ్లకి చేరింది.

నాలుగు గ్లాసులు ఒక చోటకి చేర్చి "ఛీర్స్" చెప్పుకున్నారు.

చల్లగా, పుల్లపుల్లగా, వెగటుగా, గొంతు మండుతూ బీరు దాగుతూంటే వాళ్ల ముగ్గురికీ ఏదోలా వుంది.

ఆమె మాత్రం క్షణంలో గ్లాసు ఖాళీ చేసేస్తోంది.

రౌడీగాయుల రాక్షసుల కామక్రీడలు

[illegible]

"నేను దుప్పట్లు తెద్దామంటే, ఇంటి దగ్గర ఇప్పుడు నాన్న ఉంటాడు. ఏం చేద్దామా అని ఆలోచిస్తున్నాను."

"నువ్వు ఆలోచిస్తూ కూర్చో మా పని మేం చేసుకుంటాం."

"ఒరే... ఒరే... నన్ను అన్యాయం చేయకండ్రా..."

— ఈ మాదిరిగా హైరానా పడుతున్నారు వాళ్ళు.

ఆరు గంటలు కావొస్తుండగా ముగ్గురిలో ఒకాడు కన్‌స్ట్రక్షన్ బిల్డింగ్ దగ్గర కెళ్లి, ముసలి వాచ్‌మెన్‌తో మాట్లాడి, అతడి జేబులో పది రూపాయల కాగితం పెట్టి 'హమ్మయ్య' అని ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

ఏడు గంటలకల్లా దుప్పట్లు, గ్లాసులు, బీరు సీసాలు రడీ అయ్యాయి.

ఎనిమిది గంటలకల్లా, ఆ ప్రాంతంలో ఆటో దిగింది ఆమె.

చీకట్లో గుంటనక్కల్లా కూర్చున్నారు మిత్రులిద్దరూ.

ఇద్దరూ ఆ బిల్డింగ్ దగ్గరకు చేరారు.

వినిపిస్తూన్న గాజుల శబ్దాన్ని, లోపలున్న ఇద్దరూ చెవులు రిక్కించి మరీ వింటున్నారు.

"ఆమె వచ్చేసినట్లుంది" చెప్పాడొకాడు గుసగుసగా.

"ష్... మాట్లాడకు. నాకు వణుకు పుడుతోంది" చెప్పాడు మరొకాడు.

పచ్చజాజుల వాసన ఆ గదిలో గుప్పుమంది. ఆ వెనుక ఇద్దరూ ఆ గదిలోకి అడుగు పెట్టారు.

బ్యాగులోంచి క్యాండిల్ తీసి వెలిగించాడు.

ఆ కాంతిలో నేలపై పరిచిన దుప్పటినీ, ఓ వైపున పేర్చి వున్న గ్లాసులూ, సీసాలని ఆమె గమనించింది.

ఆ వెలుగులోనే మిగతా ఇద్దరూ ఆమె వైపు ఆబగా చూస్తున్నారు.

"ఒరే, బాటిల్ ఓపెన్ చెయ్యండ్రా!"

సీసాలు, పకోడి పొట్లాలూ, ఖాళీ అయ్యాక బ్రేమని తేన్చారు నలుగురూ.

తన వైపు ఆబగా చూస్తూ లొట్టలేస్తున్న వాళ్లిద్దర్నీ చూసి కన్ను గీటింది ఆమె.

షాక్ కొట్టినట్లు వాళ్లిద్దరూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు.

ఆమె పవిట జార విడిచింది. లోనెక్ జాకెట్ లోంచి పైకి ఉబుకుతున్న ఎత్తుల్ని చూస్తుంటే వాళ్ళ ముగ్గురికీ లోపల ఏదో అలజడిగా వుంది.

వాళ్ల అవస్థని చూసి వళ్లు వయ్యారంగా విరుచుకుంటూ...

"టైమౌతూంది. మరి ప్రారంభిద్దామా!" అంది గోముగా.

ఆమె ఆహ్వానించే తీరు చూస్తూంటే ముగ్గురికీ టెన్షన్ పెరిగిపోతోంది.

కానీ ముగ్గురిలో మొదట ఎవరు? అన్నదే వాళ్ల సమస్య.

"ఒరే! మీా ఇద్దరూ ప్రక్క గదిలోకి పొండి" ముగ్గురిలో కాస్త డామినేషన్ పర్సన్ ఆజ్ఞాపించాడు.

మిత్రులిద్దరూ అయిష్టంగా కదిలి పక్క రూమ్‌లోకి వెడిపారు.

అతడు ఆమె దగ్గరిగా జరిగాడు.

చేతులలో అతడి ముఖాన్ని బంధించి తన వక్షోజాల మీాద అన్నుకుంది ఆమె.

ఆ మెత్తదనం... ఆ స్పర్శలోని మాతనత్వం... అతన్ని కామోద్రిక్తుడ్ని చేస్తోంది. ఆమెని గట్టిగా వాటేసుకున్నాడు. ఆ బిగి కౌగిలి ఎంతో మాతనంగా వుంది అతడికి.

వీళ్లు ఆ రూమ్‌లోనికి రావటమైతే వచ్చారు గానీ, మనసంతా అటువైపే ఉంది. అమర సుఖాల్ని ఆస్వాదించేస్తూన్న మిత్రుడి మీాద అసూయగా కూడా వుంది.

ఉత్సుకతని ఆపుకోలేక లోపల ఏం జరుగుతూందోనని గోడకున్న కన్నం లోంచి చూడసాగారు.

లోపల కొవ్వొత్తి కాంతిలో ఆమె జాకెట్ హుక్స్ విప్పుతూ కనిపించాడు మిత్రుడు.

బోర్లించిన కొబ్బరి చిప్పల్లాంటి ఆమె స్తనాల మీాద అతడి చేతులు మతారంగా కదులుతూంటే, ఆమె మత్తుగా మూలుగుతోంది.

ఆ దృశ్యం చూస్తూన్న వీళ్లిద్దరికీ తమకం మరింత పెరిగిపోతుంది.

సరిగ్గా అదే సమయాన ఆ నలుగురూ స్తంభించిపోయేలాంటి సంఘటన అప్పుడు జరిగింది.

ముందు చప్పుడు వినిపించింది.

ఇవతల రూమ్‌లో ఉన్న ఇద్దరూ చప్పుడే మిటూ అని శ్రద్ధగా వినసాగాడరు.

అవి బూట్ల శబ్దం...

ఎవరో హడావుడిగా వేగంగా లోపలకి నడుచుకు వస్తున్నారు.

ఆ శబ్దానికి వాళ్లు తేరుకోక ముందరే—

"రేయ్! ఎవడ్రా లోపల?" అంటూ ఓ భయంకరమైన గావుకేక వినిపించింది.

లోపలున్న నలుగురూ బిత్తరపోయారు.

ఆమె కాస్త తేరుకుని గబగబా జాకెట్ హుక్కులు పెట్టుకోసాగింది.

చేతిలో ఉన్న లాఠీతో శబ్దం చేసుకుంటూ, బూట్లు టకటకలాడించుకుని వచ్చేస్తున్నాడు అతడు.

వచ్చింది కానిస్టేబుల్ అని గ్రహించారు వాళ్లు. ఆ సర్కిల్‌లో ఉన్న కానిస్టేబుల్ ఎంత ఘండశాసనుడో వాళ్లకి తెలుసు. ఇక క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయలేదు. ఆ ముగ్గురు మగాళ్లూ కిటికీలోంచి అవతలకి దూకి పరిగెత్తసాగారు.

హఠాత్తుగా వాళ్లు కనుమరుగయ్యే సరికి ఆమె భయంతో బిగుసుకుపోయింది.

ఈ లోపల అతడు వచ్చేశాడు అక్కడికి.

మఫ్టీలో ఉన్న కానిస్టేబుల్ అని గ్రహించిందామె. బితుకు బితుకుమంటున్న కళ్లతో అతడి వైపు చూడసాగింది.

"ఓహో... రంభలాగున్నావే పిల్లా! ఏం చేస్తున్నావు ఇక్కడ?" చేతిలో లాఠీ తిప్పుతూ అడిగాడు.

ఆమె ఏదో చెప్పటానికి ప్రయత్నించి విఫలమైంది.

అతడు ఆమె ప్రక్కనే కూర్చుంటూ పరిచిన దుప్పటినీ, చీరు పీసాలని గమనించాడు.

"మిగతా వాళ్లెక్కడ?" కఠినంగా ప్రశ్నించాడు.

బదులు చెప్పలేదు ఆమె.

"స్టేషన్‌కి పదా! ముక్కలిరగదన్నితే గానీ చెప్పవు నువ్వు" రంకెలేస్తున్నాడు అతడు.

ఆమె భయంతో బిగుసుకుపోయింది.

"దయచేసి నన్ను స్టేషన్‌కి తీసుకెళ్లకండి" ప్రాధేయపడుతూ అడిగింది.

"హ్హా...హ్హా... స్టేషన్‌కి తీసుకెళ్లకుండా ఉండాలంటే కాస్త ఖర్చు అవుద్ది మరి!" అంటూ ఆమె భుజం మీాద చేయి వేశాడు.

ఆమె ప్రతిఘటించలేదు.

ఆ చేయి క్రమంగా క్రిందకు జారుతోంది.

ఆమె అతడికి అనుకూలంగా అటు తిరిగింది.

అతడు ఆమెకు మరింత దగ్గరగా జరిగి క్రమంగా అల్లుకుపోసాగాడు.

* * * *

ఆ కిళ్లీకొట్టు దగ్గర వాళ్లు ముగ్గురూ మళ్లీ సమావేశమయ్యారు.

"బేడ్ లక్!" చెప్పాడొకాడు.

"నిజంగా చాలా విచారించవలసిన విషయం" అన్నాడు మరొకాడు.

"కానిస్టేబుల్‌కి మన గురించి వాచ్‌మెన్ చెప్పాడేమో?"

"ఛ...ఛ... అలా జరిగుండదు. మనం పడుతున్న పాట్లు అన్నీ వాడు ఏ మూల నుంచో గమనించి ఉంటాడని నా అభిప్రాయం..."

"అంతేనంటావా?"

"ముమ్మాటికీ అంతే!"

"బంగారులాంటి అవకాశం పోయింది. దొంగ రాస్కెల్ వాడొచ్చి గెద్దలా తన్నుకుపోయాడు."

"పోన్లేరా. ఇంకెప్పుడైనా మళ్లీ ఏర్పాటు చేసుకుందాం" ఓదార్చుతున్నట్లు అన్నాడు.

అక్కడ వాళ్లు తప్పించి ఇంకెవరూ లేరు.

ఉన్న కిళ్లీ కొట్టు యజమాని ఒకాడూ వీళ్ల మాటలు వింటూ లోలోపలే నవ్వేసుకుంటున్నాడు.

అవకాశాన్ని గెద్దలా తన్నుకుపోయి అనుభవించిన నకిలీ కానిస్టేబుల్— అతడేనన్న సంగతి వాళ్లకి తెలియదు మరి! ●

• అనుపమ్ సంభాషణ •